

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.114/2013/20. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év január hó 3. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - a távollévő terheltekkel szemben - meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A pénzhamisítás bűntette miatt I.r.vádltott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 15.B.1734/2012/3. számú ítéletét az I. r. és a II. r. vádlottakkal szemben **megváltoztatja**.

A vádlottak cselekményét társtettesként elkövetettnek minősíti.

A fizetendő illeték összege helyesen 1.600 (ezerhatszáz) forint.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből az I. r. vádlottat helyesen 113.437 (egyszáztizenháromezer-négyszázharminchét) forint, a II. r. vádlottat helyesen 75.254 (hetvenötezer-kettőszázötvennégy) forint bűnügyi költség terheli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 16.000 (tizenhatezer) forint bűnügyi költség összegéből az I. r. vádlott 8.000 (nyolcezer) forintot, míg a II. r. vádlott 8.000 (nyolcezer) forintot köteles az állam javára megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Fővárosi Törvényszék a 2013. január 9. napján kelt 15.B.1734/2012/3. számú ítéletében az ismeretlen helyen tartózkodó az I.r. és a II.r. vádlottakat bűnösnek mondta ki a Btk. 304.§ (1) bekezdés b) pontja szerinti folytatólagosan elkövetett pénzhamisítás bűntettében.

Ezért az I.r. vádlottat 1 év 2 hónap börtönbüntetésre és 1 év közügyektől eltiltásra, a II.r. vádlottat 1 év börtönbüntetésre ítélte azzal, hogy a vádlottak a szabadságvesztés büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsáthatók.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe beszámítása, az I.r. vádlott által sértett magánfélnek

fizetendő 265.000 Ft polgári jogi igény és illeték, valamint a vádlottak által külön-külön fizetendő bűnügyi költség viselése tekintetében.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. és II.r. vádlottak védői enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.942/2004/22. számú átiratában az ügy elbírálására tárgyalás tartását indítványozta, mivel az elsőfokú bíróság nem vonta a bizonyítékok körébe a nyomozati iratok 59. oldalán levő szakvéleményt, ami a tényállás részleges megalapozatlanságát eredményezte. Ezt a megalapozatlanságot a másodfokú eljárásban bizonyítás felvételével, a szakértői vélemény ismertetésével, az erre vonatkozó indokolási rész tényállásba történő átemelésével kiküszöbölhetőnek tartotta.

Az iratok tartalma alapján orvosolhatónak tartotta a tényállás személyi részének megalapozatlanságát az I.r. vádlott további büntetéseinek feltüntetésével és azzal, hogy a II.r. vádlott jordán állampolgár. Úgy ítélte meg, hogy a kiegészített tényállás alapján okszerű a vádlottak bűnösségére vont következtetés, törvényes a cselekmények minősítése.

Nem látott törvényes lehetőséget a belső arányosságnak megfelelő büntetések enyhítésére, mivel a II.r. vádlottnál az enyhítő szakaszt maximálisan kimerítette az elsőfokú bíróság, míg az I.r. vádlottnál további súlyosító körülmény, hogy az elkövetéskor két másik büntetőeljárás hatálya alatt állt, ezért büntetése enyhítése nem indokolt.

A járulékos kérdések körében kifogásolta, hogy a bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkező rész és az indokolás nincs összhangban és a rendelkező részből nem derül ki, hogy mennyi bűnügyi költség maradt az állam terhén.

Az elsőfokú bíróság ítéletének részleges megalapozatlansága kiküszöbölését követően az ítélet helybenhagyását indítványozta az I. és II.r. vádlott tekintetében.

A tárgyaláson a bizonyítás felvételét követően az I.r. vádlott védője az enyhítésért bejelentett fellebbezést fenntartotta. Arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság ugyan értékelte enyhítőként a beismerést és az időmúlást, de az ítélethozatal óta is közel 1 év telt el, ezért a büntetés enyhítését kérte.

A II.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezés irányát részben módosítva tartotta fenn. A tényállás 2. pontja tekintetében arra utalt, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet 8. oldalán a II.r. vádlott bűnösségét feltételezésekre alapította és figyelmen kívül hagyta, hogy a II.r. vádlott a hamis euró értékesítésében nem vett részt, melyek miatt felmerülhet a vádlott felmentése is. A tényállás 1. pontját illetően, annak ellenére, hogy mérlegeléssel történt a tényállás megállapítása, a vádlott - vallomása alapján - ugyancsak felmenthető. A vádlottat korábban csak pénzbüntetésre ítélték, így indokolatlan vele szemben végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása a közel eltelt 10 évre is tekintettel. Ezért a büntetés enyhítését kérte.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a bizonyítás felvételével és az indítványozott kiegészítésekkel a tényállást megalapozottnak tartotta. Mindenben fenntartotta az írásbeli indítványt azzal a kiegészítéssel, hogy az új Btk.-ra tekintettel vizsgálni kell, hogy melyik törvény alkalmazandó, egyúttal az elkövetéskor hatályban levő törvény alkalmazását és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta mindkét vádlott tekintetében.

A bejelentett fellebbezések nem alaposak, a főügyészi indítvány helytálló.

Az ítéltábla a bejelentett védői fellebbezések folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Felülbírlata során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság túlnyomórészt betartotta a perrendi szabályokat.

A Be. 76.§ (1) bekezdése értelmében a szakvélemény bizonyítási eszköz. A Be. 299.§ (1) bekezdése alapján - mivel a szakértő értesítését mellőzte - a tanács elnökének ismertetnie kellett volna a szakértői véleményt, hogy azt az ismertetéssel a bizonyítás anyagává tegye. A 3. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal utolsó bekezdése tartalmazza azon iratok felsorolását, amelyeket a tanács elnöke ismertetett. Ezen iratok között nem szerepel a nyomozati iratok 59. oldalán szereplő, a Magyar Nemzeti Bank által adott szakvélemény. Ugyanakkor ezen szakvéleményre, mint értékelt bizonyítékra az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában (7. oldal 4. bekezdés) hivatkozott.

Az eljárási szabálysértést az ítéltábla azzal orvosolta, hogy a Be. 353.§ (2) bekezdése és a 363.§ (2) bekezdés b) pontja alapján tárgyalást tartott, amelyen ismertetésre került a Magyar Nemzeti Bank Nemzeti Készpénzszakértő Központnak az I.r. vádlottól lefoglalt 11 db 200 eurós címletű bankjegyekre vonatkozó szakértői véleménye. Az ismertetés folytán a szakértői vélemény a bizonyítékok között felhasználhatóvá vált.

Az elsőfokú bíróság a tárgyalás 2012. november 20-i kitűzésétől az eljárás érdemi befejezéséig betartotta az eljárási, így a Be. XXV. fejezetében szabályozott, távollévő terheltre vonatkozó szabályokat.

Törvényesen került sor az I. és II.r. vádlottak nyomozati vallomásának és a korábbi bírósági eljárásban tett nyilatkozatuknak a felolvasására, miként a Fővárosi Bíróság 15.B.514/2004/103. számú és a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.73/2008/12. számú, tanú1 és tanú2 tekintetében hozott ítéleteinek felolvasására, továbbá a tanúként megidézett, vallomást nem tevő, de a vallomásai ismertetéséhez hozzájáruló tanú1 vallomásának ismertetésére is.

Az elsőfokú bíróság a lehetséges és szükséges körben, kellő részletességgel folytatta le a bizonyítási eljárást. Feltárta a vád tárgyává tett cselekményekre

vonatkozó releváns bizonyítékokat. Azokat egyenként és összegzően értékelve okszerű, a logika szabályainak ellent ne mondó következtetést vont le.

A lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapított tényállás lényegében megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól. A tényállás részbeni, a Be. 351.§ (2) bekezdés a) és b) pontja szerinti megalapozatlansága pedig a szakvélemény ismertetésével és a tényállás személyi részére vonatkozó kiegészítéssel orvosolható.

Az ítéltábla a tényállást az iratok tartalma alapján a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára tekintettel az alábbiakkal egészíti ki és pontosítja.

Az ítélet 2. oldal 2. bekezdését kiegészíti azzal, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének száma: 15.B.514/2004/103. Ezen ítélet megállapította, hogy az 576.570 Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

A másodfokú ítélet száma: 1.Bf.73/2008/12.

Az I.r. vádlott a jelen ügyben elbírált bűncselekmény elkövetése után is volt büntetve:

A Miskolci Városi Bíróság a 2006. március 13-án jogerőre emelkedett 10.B.3308/2004. számú határozatával a 2002. augusztus 13-án elkövetett csalás büntette és magánokirat-hamisítás vétsége miatt 45.000 Ft pénzbüntetésre ítélte.

A Miskolci Városi Bíróság a 2007. október 2-án jogerős 21.B.1/2002/128. számú ítéletével a 2000. novemberében elkövetett adócsalás büntette és magánokirat-hamisítás vétsége miatt, mint visszaesőt 6 hónap börtönbüntetésre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A II.r. vádlott jordán állampolgár.

Az 1. pont alatt feltüntetett elítélésekor a II.r. vádlottat nem 1 év közügyektől eltiltásra, hanem 1 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélték a pénzbüntetés mellett.

A Be. 353.§ (1) bekezdés második fordulata alapján az ítélet 7. oldal 4. bekezdésének megállapítását az indokolásból a tényállásba, az ítélet 4. oldal 6. bekezdéséhez átemeli.

A fenti kiegészítésekkel, pontosítással és átemeléssel a megállapított tényállás megalapozottá vált, következésképp ez a tényállás a Be. 353.§ (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének.

Részletesen és lényegében iratszerűen ismertette a vádlottak nyomozás során tett különböző, egymásnak is ellentmondó vallomásait. E körben csak annyi pontosítás volt indokolt, hogy az I.r. vádlott a nyomozás során, első meghallgatásakor, nem

tanú3-ra, hanem a tanú3-al levő személyre (ítélet 4. oldal III. 9. sorához) nyilatkozott (nyomozati iratok 305. oldala).

Az elsőfokú bíróság részletesen ismertette a tanú1 gyanúsítottként tett vallomását, valamint sértett, tanú3 és tanú4 tanúk vallomásait, majd az ítélet 7. oldal 8. bekezdésétől a 8. oldal 3. bekezdéséig számot adott arról, hogy a rendelkezésére álló bizonyítékokból melyeket, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság akkor, amikor a bűnösségüket a tárgyaláson tagadó vádlotti védekezéssel szemben, a nyomozás során tett beismerő vallomásaikat és az azokkal összefüggő és alátámasztó következetes tanúvallomásokat vette alapul a tényállás megállapításánál.

Helytálló következtetést vont le arra is, hogy nemcsak az I.r. vádlott, de az ezen körülményt tagadó II.r. vádlott is tisztában volt azzal, hogy a hamis eurót forgalomba hozatal céljából szerezték meg és tudott az I.r. vádlott által lebonyolított ügyletről, azt közelről figyelte, illetve a közelben tartózkodott. Okfejtésével az ítélet tábla is egyetértett.

Az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére.

Nem osztotta az ítélet tábla a II.r. vádlott védőjének a feltételezés és a mérlegelés kapcsán a megállapított tényállást támadó, a vádlotti védekezés elfogadását szorgalmazó okfejtését, mivel az a bizonyítékok átértékelésére irányul, mely a tényállás megalapozott volta miatt a perrendi szabályok értelmében a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet.

Mivel 2013. augusztus 1-én hatályba lépett a 2012. évi C. törvény (új Btk.), az ítélet táblának állást kellett foglalnia abban, hogy az elkövetéskori, vagy a jelen elbíráláskor hatályos törvény alkalmazásának van-e helye.

Az ítélet tábla megállapította, hogy a vádlottakra az új Btk. rendelkezései nem kedvezőbbek, ezért az elkövetéskor hatályos rendelkezést alkalmazta mindkét vádlott tekintetében.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak cselekményeit az anyagi jogi szabályoknak megfelelően minősítette.

E körben a II.r. vádlott védőjének a felmentést is lehetségesnek tartó azon érvelésével szemben, mely szerint a II.r. vádlott az értékesítésben, forgalomba hozatalban nem vett részt, az ítélet tábla az alábbiakra mutat rá.

A Btk. 304.§ (1) bekezdésében szabályozott pénzhamisítás bűntettének több elkövetési magatartása van. A Btk. 304.§ (1) bekezdés b) pontja szerinti

pénzhamisítás büntettét az követi el, aki a hamis, vagy meghamisított pénzt forgalomba hozatal céljából megszerez, az országba behoz, onnan kivisz, az ország területére átvisz.

Ugyanezen bekezdés c) pontja szerinti pénzhamisítás büntettét követi el az is, aki a hamis, vagy meghamisított pénzt forgalomba hozza.

A pénzhamisításnak a hamis (hamisított) pénz forgalomba hozatalával elkövetett fordulatát csak akkor lehet megállapítani, ha a forgalomba hozatal céljából való utánzás (meghamisítás), vagy megszerzés - miként arra az elsőfokú bíróság is helyesen hivatkozott - nem állapítható meg (BH 1988. 390.). Ebből pedig az következik, hogy ha az elkövető a hamis bankjegyeket a forgalomba hozatal végett megszerezte, azzal a bűncselekmény már befejezetté vált és a későbbi forgalomba hozatal legfeljebb súlyosító körülményként, de büntetlen utócselekményként értékelendő.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság akkor, amikor nem állapította meg az I. és a II.r. vádlott társtettesi elkövetői minőségét.

A II.r. vádlott az I.r. vádlottal történt egyeztetést követően vett át tanú2-től 20 db 50-es címletű hamis eurót. A bankjegyeket közösen megvizsgálva állapotok meg a vételben, majd ennek megfelelően a II.r. vádlott a 40.000 Ft-ot átadta a hamis euró bankjegyekért, amelyet közösen értékesítettek, majd a pénzen megosztottak.

A vádlottak közösen határozták el az újabb hamis euró bankjegyek beszerzését, a II.r. vádlott ismerősén keresztül rendelte meg a pénzt, az ügylet megkötésére közösen utaztak a városba, ahol sor került a 2200 hamis euró megvásárlására.

Ezek a körülmények pedig azt bizonyítják, hogy a két vádlott egymás tevékenységéről tudva, szándékegységben szerezte meg a hamis bankjegyeket abból a célból, hogy azokat később forgalomba hozzák. Az a körülmény, hogy a forgalomba hozatalt tevőlegesen az I.r. vádlott hajtotta végre, nem érinti társtettesi minőségüket.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság lényegében helyesen sorolta fel. Indokolt azonban az alábbi kiegészítések és pontosítás tétele.

Az ítéletábra mellőzte a súlyosító körülmények köréből az erre vonatkozó adatok hiányában az ilyen jellegű bűncselekmények elszaporodottságát.

A II.r. vádlottnál a kiskorú gyermek eltartását négy kiskorú eltartására pontosította.

További súlyosító körülményként értékelte, hogy az I.r. vádlott a cselekményeit két büntetőeljárás hatálya alatt követte el és mindkét vádlottnál további súlyosító körülmény a társtettesi elkövetés.

Az ítélethozatal óta eltelt további egy évet a védői hivatkozás ellenére a vádlottak távolléte miatt enyhítőként nem értékelheti.

A kiszabott büntetés neme és mértéke mindkét vádlott tekintetében megfelelő és arányos büntetés, mert arányban áll a cselekmény tárgyi súlyával, társadalomra veszélyességével, a vádlottak alanyi bűnössége fokával és a bűnösségi körülményekkel, megfelel a belső arányosság követelményeinek és a büntetés céljának is.

Az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott, a II.r. vádlott tekintetében a Btk. 87.§ (2) bekezdés c) pontja szerinti törvényi minimumban meghatározott tartam enyhítésére egyik vádlott esetében sem kerülhetett sor.

Az elsőfokú bíróság akként rendelkezett, hogy a vádlottak a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsáthatók. Rendelkezését azonban nem indokolta meg és nem tüntette fel azt sem, hogy mely törvényhely ad erre lehetőséget.

Figyelemmel arra, hogy az elkövetés óta közel 10 év telt el és az időmúlás nem róható fel teljes mértékben a vádlottaknak, törvényesen alkalmazható volt a Btk. 47.§-ának (3) bekezdése, mivel 3 évet meg nem haladó a kiszabott szabadságvesztés tartama és egyik vádlott sem többszörös visszaeső.

A járulékos kérdéseket illetően az előzetes fogvatartás beszámítására, a polgári jogi igényt előterjesztő sértett magánfél részére megítélt, az I.r. vádlottat 265.000 Ft megfizetésére kötelezésre és a hozzá kapcsolódó illeték megfizetésére kötelezésre vonatkozó rendelkezések törvényesek azzal, hogy az Itv. 74/A.§ (1) bekezdése értelmében a lerovandó illeték összegét kerekíteni kell oly módon, hogy az 50 Ft alatti maradékot el kell hagyni, az 50 Ft-ot és az azt meghaladó összeget pedig 100 Ft-nak kell számolni, így a fizetendő illeték összege helyesen 1600 Ft.

Ugyancsak törvényes a bűnösnek kimondott vádlottak külön-külön kötelezése a bűnügyi költség megfizetésére.

E körben a főügyészi indítvány helyesen hívta fel a figyelmet arra, hogy az ítéletnek a rendelkező része és indokolása nem áll összhangban, mivel a rendelkező rész nem, az indokolás azonban azt tartalmazza, hogy a fennmaradó bűnügyi költséget az állam viseli.

Az nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság hogyan és miért a rögzített összegben határozta meg a vádlottakat külön-külön terhelő bűnügyi költség összegét, mivel indokolása e körben is hiányos.

Az ítélet tábla az I. és II.r. vádlottat terhelő és az állam által viselendő bűnügyi költség tekintetében az alábbi megállapításokat tette:

Az alapeljárásban - amely az I. és II.r. vádlott, valamint tanú1 és tanú2 ellen folyt, a nyomozás során az I.r. vádlott tekintetében a 2. és 13. tétel alatti kirendelt védői díjként összesen 22500 Ft, a II.r. vádlott tekintetében a 3. tétel alatti kirendelt védői díjként 7500 Ft bűnügyi költség merült fel. A II.r. vádlottra vonatkozik az 1., 4., 5., 6.,

10., 11. alatti tolmácsolási, fordítói díj, a 14. és 15. tétel alatti a II.r. vádlott és tanú1 közös tolmácsolási, fordítói díj, a 16. és 17. tétel alatti tanú2-re vonatkozó ilyen díj. Felezve a 14. és 15. alatti díjakat a II.r. vádlottat érintő összes fordítási-tolmácsolási díj a nyomozás során 150.185 Ft volt.

A bírósági eljárásban a 20., 22., 25., 34., 36., 39., valamint az 51. tétel alatti kirendelt védői díj - az 51. tétel alattit a tárgyalási jegyzőkönyv tartalmazza, de a költségjegyzék nem -, a 14. tétel alatti szakértői díj az I.r. vádlottra vonatkozik és összesen 47.182 Ft.

A II.r. vádlottra a 26., 35., 40., valamint az 52. tétel alatti - utóbbi szintén csak a tárgyalási jegyzőkönyvben szerepel, a költségjegyzékben nem -, összesen 24.000 Ft kirendelt védői díj vonatkozik.

Az I. és II.r. vádlottal kapcsolatban felmerülő bűnügyi költség a tanú4, tanú3, a sértett tanúk útiköltségeként a 30., 31., 32., 37-38., 49., 50. tétel alatt bejegyzett, valamint a 48. tétel alatt bejegyzett, a tanú1 tolmácsolási díja, amely összesen 87.509 Ft.

A bírósági eljárásban a 19. és 23. tétel alatti tolmácsolási díj a II.r. vádlottra, valamint tanú1 és a tanú2 vonatkozott, melynek harmada 20.000 Ft. Tehát a II.r. vádlott tekintetében az összes fordítási-tolmácsolási díj 170.185 Ft-ban, az egész eljárás során az I. és a II.r. vádlottra vonatkozóan összesen 358.876 Ft bűnügyi költség állapítható meg.

Az alapeljárásban az elsőfokú bíróság arról rendelkezett, hogy a fordítási-tolmácsolási díjként felmerült 576.570 Ft bűnügyi költséget az állam viseli. Ezt a rendelkezést, amely magába foglalja a II.r. vádlott tekintetében megállapítható 170.185 Ft fordítási-tolmácsolási díjat is, a másodfokú bíróság helybenhagyta. Így a II.r. vádlottra vonatkozó ezen bűnügyi költségből, az összegre vonatkozó megállapításon túl rendelkezni nem lehetett. Ezért mellőzni kellett az ítélet 9. oldal 5. bekezdés második fordulátát az indokolásból, mivel nincs olyan fennmaradó bűnügyi költség, amelyet az állam visel.

Az I.r. vádlott tekintetében összesen 69.682 Ft, a II.r. vádlott tekintetében összesen 31.500 Ft a felmerült bűnügyi költség összege.

A mindkettőjükre vonatkozó - tanúk útiköltsége és tanú tolmácsolási díja - összesen 87.509 Ft, melyet elkülöníthetőnek ítélt akként, hogy az I.r. vádlottra 43.755 Ft-ot, a II.r. vádlottra 43.754 Ft-ot állapított meg.

Így az I.r. vádlott által viselendő összes bűnügyi költség: 113.437 Ft, míg a II.r. vádlott által viselendő összes bűnügyi költség: 75.254 Ft.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlott tekintetében a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján, míg az

elsőfokú bíróság ítéletének egyéb - törvényes - rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlottak védelmét a másodfokú eljárásban kirendelt védők látták el. Az ennek folytán felmerülő bűnügyi költség összegét az ítélőtábla a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította és mivel a bejelentett fellebbezések eredményre nem vezettek, a vádlottakat külön-külön kötelezte a velük kapcsolatban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Budapest, 2014. év január hó 3. napján

Dr. Magócsi István sk.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

előadó bíró

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 15.B.1734/2012/3. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.114/2013/20. számú ítéletében írt változtatással az I.r. és a II.r. vádlottak tekintetében 2014. év január hó 3. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2014. év január hó 3. napján

Dr. Magócsi István sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő